ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ „ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ" ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ἡ Μαργαρίτα, ἡ γλυκειά κι' ἀγαπημένη Μαργαρίτα, εἶχε δεχτεῖ νὰ κάμουμε μαζὺ ἕνα περίπατο στὸ ποτάμι...

Ἡ βάρκα γλυστροῦσε ἁπαλὰ στὰ ἥσυχα νερὰ καὶ τὰ κουπιὰ χτυποῦσαν ἐλαφρὰ τὰ κύματα. Γλυστροῦσε ἀθόρυβα στὴ δροσερὴ σκιὰ ποὺ ἔριχναν τὰ ὑψηλὰ δέντρα τὰ ὁποῖα μᾶς προφύλαγαν ἀπὸ τὶς θερμὲς ἀκτῖνες τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡλιου. Παρατηροῦσαμε τὸ θαυμάσιο τοπίο, ἀκούγαμε τὸ τραγοῦδι τῶν πουλιῶν καὶ τοὺς χίλιους θορύβους τῆς φύσεως καὶ εἴμαστε εὐτυχισμένοι.

Στὴ σιωπὴ τῆς ἐξοχῆς ἡ Μαργαρίτα εἶχε ἀφήσει τὸ ἐπίσημο ὕφος της καὶ μοῦ μιλοῦσε μὲ χαριτωμένη ἀφέλεια, ἐνῶ τὰ μάτια της εἶχαν πάρει μιὰ ὀνειρώδη ἔκφραση γλυκύτητος. Μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴ μοναξιὰ τῆς νέας ζωῆς της. Μοῦ μιλοῦσε μὲ ἕνα τόνο μελαγχολίας καὶ ἀπογοητεύσεως γιὰ τὴν ἀλλόκοτη ψυχότητα ποὺ τὴν χώριζε ἀπὸ τὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖος τελευταίως εἶχε ἀποτραβηχτεῖ κι' ἀπὸ τὸν κόσμο.

Μέσα στὸ ἀπέραντο μέγαρό τους δὲν ἔβλεπαν οὔτε ἕνα πρόσωπο φιλικό, ἀγαπητό !..

Ὁ πατέρας της ἦταν τόσο ψυχρός, ὥστε τὴν ἐπάγωνε μὲ τὸ βλέμμα του.

Αὐτὰ τὰ λόγια της, αὐτή της ἡ ἐκμυστήρευσις μὲ συγκίνησαν. Ἂν καὶ τὴν εἶχα γνωρίσει πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τῆς εἶπα ὅτι θὰ εἶμαι πάντοτε ἀφοσιωμένος σ' αὐτήν, πῶς μπορεῖ νὰ ἐμπιστεύσαι στὴν πεῖρα μου.

Τῆς εἶπα πῶς δὲν εἶχε παρὰ νὰ διατάξῃ, γιὰ νὰ τὴν βοηθήσω μὲ τὶς συμβουλές μου σ' ὅλες τὶς περιστάσεις τῆς ζωῆς της.

Δέχτηκε τὶς προτάσεις μου αὐτὲς μ' ἕνα ἀγγελικὸ μειδίαμα, ἕνα μειδίαμα εὐγνωμοσύνης ποὺ δὲν θὰ τὸ λησμονήσω ποτέ...

Ἀκόμα κι' ὅταν μετὰ τὴν λεμβοδρομία χωρίσαμε δὲν μποροῦσα νὰ λησμονήσω τὸ χαμόγελο αὐτό, τὸ γλυκό, γοητευτικὸ πρόσωπό της, τὰ λόγια ποὺ μοῦ εἶπε, τὴν χαριτωμένη ἔκφραση τοῦ προσώπου της, τὴν γοητευτική ὡμορφιά της.

Ἦταν ἀργὰ πλέον, ἡ νύχτα εἶχε προχωρήσει ὅταν ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ.

Ὁ ὕπνος μὲ πῆρε ἐνῷ σκεφτόμουν ἀκόμη τὸ γλυκό της πρόσωπο.

Πόση ὥρα ἐπέρασε ἐνῷ κοιμώμουν, δὲν ξέρω. Ἄξαφνα ὅμως ἡ σιωπὴ τῆς ὡραίας νύχτας διεκόπη ἀπὸ θόρυβο καὶ χτυπήματα, ποὺ μὲ ἔκαμαν ν' ἀνοίξω τὰ μάτια μου. Ἐνόμιζε κανεὶς πῶς ἔφθασε τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Τόσο δυνατὰ χτυποῦσαν κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά μου. Ποῦ ὅμως ; Δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω. Χτυποῦσαν δυνατά, ἐπίμονα, τρομαγμένα...Κι' ἔξαφνα πάλιν ἄκουσα μιὰ φωνή:

— Ἐδῶ κάθεται ὁ κύριος Μέλκομ Ρόζ, παρακαλῶ ;

Ζητοῦσαν ἐμένα. Τινάχτηκα ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ φώναξα πλησιάζοντας στὸ παράθυρο :

— Εἶμαι ἐγώ.

— Τότε αὐτὸ τὸ γράμμα εἶνε γιὰ σᾶς καὶ τὸ ἁμάξι ἦλθε ἐδῶ γιὰ νὰ σᾶς πάρῃ, κύριε ! εἶπε ἡ φωνὴ μέσα ἀπ' τὸ σκοτάδι.

Ἕνα γράμμα γιὰ μένα τέτοια ὥρα ;

Μηχανικῶς κύτταξα τὸ ρολόϊ μου. Ἦταν ἀκριβῶς τρεῖς ἡ ὥρα μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ἐφόρεσα ἀμέσως τὴ ρόμπα μου καὶ τὶς παντοῦφλές μου καὶ κατέβηκα τὶς σκάλες. Ὅταν ἄνοιξα τὴν ἐξώπορτα, εἶδα ἕνα ὑπηρέτη μὲ στολὴ ποὺ μέ τὸ ἕνα χέρι κουδούνιζε ἀκατάπαυστα, ἐνῷ μὲ τὸ ἄλλο χτυποῦσε ἀκόμη μὲ ὅλη τὴ δύναμη τὸ τζάμι τῆς πόρτας. Μόλις φανερώθηκα ὁ θόρυβος ἔπαψε. Ὁ ὑπηρέτης ἔβαλε τὸ χέρι στὸ κασκέτο του καὶ ἔβγαλε ἀμέσως τὸ γράμμα ἀπὸ τὴν τσέπη του. Ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἐστάθμευε ἕνα ἁμάξι. Τὰ ἄλογα ἀγκομαχοῦσαν σὰν νὰ ἦταν κουρασμένα ἀπὸ τὸν δρόμο. Φαινόταν πῶς εἶχαν ἔλθει ὁλοταχῶς.

— Μὲ συγχωρεῖτε ἂν σᾶς ἀνησυχῶ, κύριε, μοῦ εἶπε ὁ ὑπηρέτης, ἀλλὰ ἔλαβα τὴ διαταγὴ νὰ μὴ χάσω οὔτε λεπτό, μὲ διέταξαν νὰ χτυπήσω ἕως ὅτου μοῦ ἀνοίξουν.

Μὲ μεγάλη περιέργεια ἐπῆρα ἀπὸ τά χέρια του τὸ γράμμα· σὰν δικηγόρος ποὺ εἶμουν εἶχα φυσικὰ μεγάλη πεῖρα αὐτῶν τῶν ἐπισκέψεων. Πολλὲς φορὲς ἐλάμβανα γράμματα, ποὺ μοῦ ζητοῦσαν βιαστικὲς συμβουλὲς ἢ συναντήσεις. Ποτὲ ὅμως δὲν μοῦ εἶχε συμβεῖ κἄτι παρόμοιο. Ἄφησα μισοανοιγμένη τὴν πόρτα καὶ ἄναψα τὸ φῶς. Τὸ γράμμα δὲν ἄρχιζε ὅπως συνήθως μὲ τὴν σχετικὴ ξερὴ φράσι. «Ἀγαπητὲ κύριε...» Ἦταν ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν Μαργαρίτα, ναί, ἀπὸ τὴν Μαργαρίτα. Αὐτὴ ἡ ἴδια μοῦ ἔγραφε :

«Μοῦ εἴπατε ὅτι εἴσθε πρόθυμος νὰ μὲ βοηθήσετε ἂν παρουσιάζετο ἀνάγκη. Ἐπίστευσα τοὺς λόγους σας. Ὁ καιρὸς ἔφθασε γληγορότερα ἀπὸ ὅτι ἐφανταζόμουν. Βρίσκομαι σὲ μιὰ τρομερὴ στιγμὴ τῆς ζωῆς μου καὶ δὲν ξέρω ἀπὸ ποιὸν νὰ ζητήσω βοήθεια καὶ σὲ ποιὸν ν' ἀποτανθῶ.

«Ἔγινε ἀπόπειρα φόνου κατὰ τοῦ πατέρα μου ! Ἐν τούτοις εἶνε εὐτυχῶς ἀκόμη ζωντανός. Εἶνε ὅμως ἐντελῶς ἀναίσθητος. Ὁ γιατρὸς εἶνε ἐδῶ. Ἡ ἀστυνομία ἐπίσης. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ εὕρῃ τὸν λόγο τῆς δολοφονίας αὐτῆς. Ἐλᾶτε, ἂν μπορεῖτε.

«Ἐλπίζω νὰ ἐκτελέσω ἀργότερα αὐτὸ ποὺ ὑποσχέθηκα ὡς ἀντάλλαγμα αὐτῆς τῆς χάρης. Ἐλᾶτε ! Ἐλᾶτε ἀμέσως.

Μαργαρίτα»

Ἔνοιωσα λύπη καὶ χαρὰ συγχρόνως ὅταν ἐδιάβασα αὐτὸ τὸ ἀπεγνωσμένο γράμμα. Ἡ Μαργαρίτα μοῦ ζητοῦσε βοήθεια—ἐμένα ! ἐμένα ! Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ χάνω καιρὸ καὶ εἶπα στὸν ὑπηρέτη ποὺ στεκόταν ἀπ' ἔξω :

— Περίμενε ! Θὰ εἶμαι πάλι κάτω σὲ δυὸ λεπτά !

Καὶ ἔτρεξα ἐπάνω νὰ ντυθῶ.

Μοῦ ἄρκεσαν λίγα δευτερόλεπτα γιὰ νὰ ἑτοιμασθῶ. Σὲ λίγο τὸ ἁμάξι μᾶς ὁδηγοῦσε μὲ ὅλη τὴ δυνατὴ ταχύτητα στὸ σπίτι τῆς μὶς Μαργαρίτας Τρελόνυ. Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ ξημερώνῃ καὶ ὅταν ἐφθάσαμε στὸ Πικάντιλυ συναντήσαμε τὰ πρῶτα πρωϊνὰ κάρρα ποὺ κατέβαιναν ἀπὸ τὰ περίχωρα. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν καθαρὴ καὶ πηγαίναμε γρήγορα. Εἶχα πάρει τὸν ὑπηρέτη μαζύ μου μέσα στ' ἁμάξι γιὰ νὰ μάθω ἀπὸ αὐτὸν τὶ εἶχε συμβεῖ. Καθόταν ἀριστερά μου, μὲ τὸ κασκέτο ἀνάμεσα στὰ γόνατά του.

— Ἡ Μὶς Τρελόνυ, κύριε, μοῦ εἶπε, ἔστειλε τὴ νύχτα ἕναν ἄνθρωπο, καὶ μᾶς διέταξε νὰ ἑτοιμάσωμε ἀμέσως ἕνα ἁμάξι. Ἔπειτα ἦλθε ἡ ἴδια καὶ μοῦ ἔδωσε τὸ γράμμα. Εἶπε στὸν Μόργκαν —τὸν ἁμαξᾶ—νὰ τρέξῃ ὁλοταχῶς στὸ Λονδῖνο. Ἔπειτα μοῦ εἶπε νὰ μὴ χάσω οὔτε ἕνα λεπτὸ καὶ νὰ χτυπήσω στὴν πόρτα σας ἕως ὅτου μοῦ ἀνοίξετε.

— Ναί, τὰ ξέρω αὐτά, μοῦ τὰ εἶπες ! Αὐτὸ ποὺ θέλω νὰ μάθω εἶνε γιατὶ σᾶς ἔστειλε σ' ἐμένα ; Τὶ συνέβη στὸ σπίτι ;

—Δὲν ξέρω ἀκριβῶς, κύριε. Ἄκουσα μόνο πῶς εὑρῆκαν τὸν κύριο ἀναίσθητο στὴν κάμαρή του μὲ αἱματωμένα σεντόνια καὶ μιὰ πληγὴ στὸ χέρι. Ἡ μὶς Τρελόνυ τὸν

Εἶδα τὸν πατέρα μου ξαπλωμένο στὸ πάτωμα.

βρῆκε ἡ ἴδια σ'αὐτὴ τὴν κατάστασι...

— Τί ὥρα ἦταν ὅταν συνέβη τὸ δυστύχημα ; Θὰ ἦταν ἀργά, ὑποθέτω...

— Δὲν γνωρίζω, κύριε. Δὲν ἐπρόφθασα νὰ μάθω καμμιὰ ἄλλη λεπτομέρεια...

Ἀφοῦ δὲν εἶχε πειὰ τίποτε ἄλλο νὰ μοῦ εἰπῆ, ἄνοιξα τὴν πόρτα καὶ διέταξα νὰ σταματήσῃ τ' ἁμάξι γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴ θέσι του κοντὰ στὸν ἁμαξᾶ. Ἔμεινα μονάχος καὶ ἄρχισα νὰ σκέπτομαι καὶ νὰ ζητῶ νὰ εὕρω μιὰ λύσι σ' αὐτὸ τὸ μυστήριο. Ματαίως ὅμως. Δὲν ἐννοοῦσα τίποτε. Ἴσως ἔπρεπε νὰ ἀπευθύνω καὶ ἄλλες ἐρωτήσεις στὸν ὑπηρέτη. Μπά ! Καλλίτερα νὰ μάθω ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν μὶς Μαργαρίτα περὶ τίνος πρόκειται,εἶπα μέσα μου καὶ ἡσύχασα κάπως.

Ἐφθάσαμε στὸ Πάλας Ρόντ καὶ τὸ ἁμάξι σταμάτησε ἐπὶ τέλους μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο σπίτι, στὸ τέρμα τῆς Λεωφόρου Κέσιγκτον. Ἦταν πραγματικῶς ἕνα ὡραιότατο μέγαρο χτισμένο σ' ἕνα ὕψωμα, μὲ καλλιτεχνικὸ ρυθμὸ καὶ θαυμασία ἀρχιτεκτονική.

Στὴν ἁπαλὴ σταχτόχρωμη ἀτμόσφαιρα τῆς αὐγῆς φαινόταν πειὸ σκοῦρο καὶ πειὸ ἐπιβλητικό.

Ἡ μὶς Τρελόνυ ἦλθε εἰς προϋπάντησίν μου εἰς τὸ χώλ. Δὲν φαινόταν καθόλου τρομαγμένη. Μάλιστα ἔδειχνε μεγάλο θάρρος καὶ ψυχραιμία, πρόσεξα ὅμως πὼς ἦταν χλωμὴ σὰν πεθαμένη ! Μέσα στὸ χώλ ἦταν πολλοὶ ὑπηρέτες. Οἱ ἄνδρες ἐστέκοντο κοντὰ στὴν ἔξοδο καὶ συζητοῦσαν χαμηλοφώνως, ἐνῷ ἡ ὑπηρέτριες ἦσαν παρέκει στὴν ἄλλη ἄκρη. Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας συνομιλοῦσε μὲ τὴν μὶς Μαργαρίτα. Κοντά της εἶχε δυὸ ἄλλους ἀστυνόμους μὲ στολὴ καὶ ἕναν μυστικό.

Ἡ Μαργαρίτα μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀνακουφίσεως στὰ γαλανὰ μάτια της.

Μὲ ἐχαιρέτησε, μὲ αὐτὲς τὶς ἁπλὲς λέξεις:

— Ἤμουν βεβαία πὼς θὰ ἔλθετε !

Καμμιὰ φορὰ μιὰ χειροψιάεἶνε ἔκφραστικὴ καὶ περιέχει χίλια λόγια ποὺ δὲν προφέρουν τὰ χείλη. Τὸ χεράκι τῆς Μαργαρίτας χάθηκε μέσα στὸ δικό μου. Ἦταν λεπτὸ καὶ τρυφερὸ μὲ μακριὰ κομψὰ δάχτυλα,ἕνα σπάνιο κι' ὡραῖο χέρι. Ἐννοιωσα μιὰ ἀνεξήγητη χαρὰ νὰ μὲ πλημμυρῇ καθὼς τὸ ἐσφιγγα.

Ἡ Μαργαρίτα ἐστράφη ταυτοχρόνως πρὸς τὸ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας καὶ τοῦ εἶπε,συσταίνοντάς με :

— Εἶνε ὁ κύριος Μέλκομ Ρός.

Ὁ ἀστυνόμος μὲ ἐχαιρέτησε καὶ ἀπήντησε :

— Γνωρίζω τὸν κύριον Μέλκομ Ρός, μίς. Ἴσως θὰ ἐνθυμεῖται ὅτι εἶχα τὴν τιμὴ νὰ γνωρισθῶ μαζύ του κατὰ τὴ δίκη τοῦ Μπρίζτον Κόνιγκ.

Δὲν εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν παρατηρήσω ἕως τότε, γιατὶ ὅλη μου ἡ προσοχὴ ἦταν στραμμένη στὴ Μὶς Μαργαρίτα.

— Βεβαίως, κύριε Ντόλαν, σᾶς θυμοῦμαι πολὺ καλά, τοῦ εἶπα καὶ τοῦ ἔσφιξα τὸ χέρι.

Συγχρόνως ἀντελήφθην πὼς ἡ Μαργαρίτα ἤθελε νὰ μιλήσῃ μοναχὰ μαζύ μου χωρὶς μάρτυρας. Εἶπα τότε εἰς τὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας :

— Ἴσως εἶναι προτιμότερο νὰ μιλήσῃ μόνη μαζύ μου ἡ μὶς Τρελόνυ. Γιὰ λίγα λεπτὰ τουλάχιστον. Σεῖς βέβαια εἶσθε ἐν γνώσει τῶν ὅσων συνέβησαν. Θὰ ἐννοήσω καλλίτερα περὶ τίνος πρόκειται ἂν τῆς ἀπευθύνω μερικὰς ἐρωτήσεις. Ἔπειτα θὰ τὰ εἰποῦμε μαζὺ καὶ θὰ σκεφθοῦμε τί νὰ κάμωμε.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας, κύριε, μοῦ ἀπήντησε αὐτὸς εὐγενέστατα.

Ἀκολούθησα τὴν Μὶς Τρελόνυ, ἡ ὁποία μὲ ὁδήγησε εἰς ἕνα κομψὸ δωμάτιο. Τὸ δωμάτιο αὐτὸ εἶχε ἔξοδον πρὸς τὸν κῆπο στὸ πίσω μέρος τοῦ σπητιοῦ.

Μόλις ἐμπήκαμε, ἡ μὶς Μαργαρίτα ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ μοῦ εἶπε :

— Θὰ σᾶς εὐχαριστήσω ἀργότερα γιὰ τὴν καλωσύνη ποὺ εἴχατε νὰ ἔλθετε εἰς βοήθεια μου. Θὰ μὲ βοηθήσετε ὅμως σ' αὐτὴ τὴν τραγικὴ περίστασι καλλίτερα ἂν σᾶς διηγηθῶ τὶ ἀκριβῶς συνέβη.

— Σᾶς ἀκούω, εἶπα. Μὴ παραλείψετε ὅμως καμμιὰ λεπτομέρεια, ὅσο ἀσήμαντη καὶ ἂν σᾶς φαίνονται.

Ἡ Μαργαρίτα ἄρχισε τότε τὴν διήγησί της :

— Εἶχα ἀποκοιμηθεῖ ὅταν μ' ἔκαμε νὰ τιναχτῶ ἕνας παράξενος κρότος. Δὲν κατάλαβα πόθεν προήρχετο. Θυμοῦμαι μόνο πὼς τὸν ἄκουσα μέσα στὸν ὕπνο μου καὶ τινάχτηκα ἐπάνω. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Ἐννοιωσα ὅτι ὁ κρότος αὐτὸς ἔρχονταν ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα μου. Τὸ δωμάτιό του εἶνε κοντὰ στὸ δικό μου καὶ τὸν ἀκούω ὅταν περπατάει ἢ ὅταν ἐργάζεται πρὶν κοιμηθῇ. Ἐργάζεται πολλὲς φορὲς ἀργά, πολὺ ἀργὰ μάλιστα, ὥστε ὅταν ξυπνῶ νωρίς, τὰ χαράματα τὸν ἀκούω νὰ δουλεύῃ ἀκόμη. Μιὰ φορὰ ἐπιχείρησα νὰ τοῦ κάμω παρατήρησιν γι' αὐτὰ τὰ ξενύχτια. Τοῦ εἶπα πὼς τὸν βλάφτουν, πὼς θὰ ἀρρωστήσῃ. Δὲν ἐτόλμησα ὅμως νὰ τοῦ ξαναειπῶ πειὰ τίποτε. Ἔφερε τὶ αὐστηρὸς καὶ τὶ ψυχρὸς ποὺ εἶνε καμμιὰ φορὰ—τοὐλάχιστο θὰ θυμᾶσθε πὼς σᾶς τὸ εἶπα αὐτό.

Πάντα δείχνεται εὐγενὴς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἀλλὰ εἶνε τρομερὸς ὁ πατέρας ! Τὸν προτιμῶ σὰν εἶνε θυμωμένος. Ἀλλὰ ὅταν βλέπω τὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν του νὰ σηκώνεται καὶ νὰ ξεσκεπάζῃ τὰ μυτερά του δόντια καὶ νὰ μιλεῖ μὲ χαμηλὸ τόνο φωνῆς, ἀποφασιστικά, τότε τρέμω ἀπὸ τὸ φόβο μου, δὲν ξέρω γιατί !! Λοιπὸν σηκώθηκα ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ γλύστρησα σιγὰ σιγά, πρὸς τὴν πόρτα του γιατὶ δὲν ἤθελα νὰ τὸν ἀνησυχήσω. Τίποτε δὲν ἐκινεῖτο. Μόνο ἀκούγονταν μιὰ βαρειὰ ἀναπνοή, καὶ ἕνας παράξενος ἦχος νεροῦ ἢ αἵματος ποὺ ἔρρεε σιγανά. Ὤ, ἦταν τρομερὸ γιὰ μένα νὰ περιμένω ἔτσι μεσ' στὸ σκοτάδι καὶ τὴ σιγή, μὲ ἕνα φόβιστο τρόμο στὴν καρδιά !

«Ἐπὶ τέλους ἐπῆρα τὴν ἀπόφασι ν' ἀνοίξω. Ἐγύρισα τὸ πόμολο καὶ μισάνοιξα τὴν πόρτα. Σκοτάδι μέσ' στὸ δωμάτιο. Δὲν ἔβλεπα. Ἄκουγα ὅμως τὴν ἴδια βαρειὰ ἀναπνοή, τὸν ἴδιο ὀπαίσιο ρόγχο, ποὺ μ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάζω.... Τότε κι' ἐγὼ ἄνοιξα διὰ μιᾶς τὴν πόρτα ἂν καὶ φοβόμουν μὴν ἦταν ἐκεῖ πίσω κανένας κρυμμένος καὶ χυμοῦσε ἐπάνω μου. Ἔπιασα γρήγορα τὸ κουμπὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ. Ἐκύτταξα πρῶτα τὸ κρεββάτι. Τὰ σεντόνια ἦταν ἄνω κάτω,τσαλακωμένα. Στὴν μέση τοῦ κρεββατιοῦ εἴταν ἕνας μεγάλος κόκκινος αἱματηρὸς λεκές. Ἐννοιωσα πὼς σταματοῦσε ἡ καρδιά μου,ὅταν εἶδα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα !. Ἐνῶ παρατηροῦσα μὲ φρίκη τὸ κρεββάτι, ὁ ἦχος τῆς βαρειᾶς ἀναπνοῆς ἔγινε βαρύτερος καὶ γύρισα τὰ μάτια μου νὰ ἰδῶ ἀπὸ ποῦ προήρχετο. Εἶδα τότε τὸν πατέρα μου ξαπλωμένο στὸ πάτωμα ! Ἦταν πεσμένος ἐκεῖ σὰν ἄψυχος ὄγκος !...Τὰ ἴχνη τοῦ αἵματος ποὺ ἄρχιζαν ἀπὸ τὸ κρεββάτι ἐσχημάτιζαν γύρω στὸ σῶμα τοῦ πατέρα μου μιὰ ὁλόκληρη λίμνη τρομακτικὰ κόκκινη καὶ γιαλιστερή.

Ὁ πατέρας βρισκόταν ἀκριβῶς κάτω ἀπ'τὸ μεγάλο χρηματοκιβώτιο.Φοροῦσε πιτζάμες.Τὸ ἀριστερὸ μανίκι ἦταν σχισμένο καὶ ἔδειχνε τὸ γυμνό του χέρι ποὺ ἦταν τεντωμένο πρὸς τὸ χρηματοκιβώτιο αὐτό.Ἦταν φρικτὸ τὸ θέαμα.Ὁ ἄτυχὴς πατέρας μου ἔπλεε στὸ αἷμα ! Τὸ χέρι του ἦταν πληγωμένο καὶ στὸ χέρι αὐτὸ ἀκριβῶς φοροῦσε ἕνα χρυσὸ βραχιόλι ποὺ δὲν τὸ εἶχα ἰδεῖ ποτὲ ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη...

Δὲν ἔχασα πειὰ οὔτε λεπτό. Ἐφώνεξα γιὰ νὰ ζητήσω βοήθεια ὅσο δυνατὰ μποροῦσα.Ἔτρεμα μὴν πεθάνῃ ὁ πατέρας μου ἀπὸ αἱμορραγία. Σὲ λίγα λεπτά, ποὺ μοῦ φάνηκαν ὁλόκληροι αἰῶνες, ἔφθασαν μερικοὶ ὑπηρέτες. Ὕστερα κι' ἄλλοι. Σὲ λίγο τὸ δωμάτιο ἦταν γεμάτο ἀπὸ γουρλωμένα μάτια, ξέπλεκα μαλλιὰ καὶ κάθε εἴδους νυχτικά.

Μ' ἐκύτταξε μιὰ στιγμὴ στὰ μάτια..

»...Σηκώσαμε τὸν πατέρα μου καὶ τὸν ξαπλώσαμε σ' ἕνα ντιβάνι. Ἡ οἰκονόμος, ἡ Μὶς Γκράντ, ἡ ὁποία ἦταν ἡ μόνη ποὺ διατηροῦσε τὴν ψυχραιμία της, ἐζήτησε νὰ ἰδῇ τὸ τραῦμα τοῦ χεριοῦ του, ἀπ' τὸ ὁποῖο τὸ αἷμα ἔτρεχε ἄφθονο.Πραγματικὰ ὑπῆρχε στὸν καρπὸ τοῦ ἀριστεριοῦ χεριοῦ μιὰ βαθειὰ πληγή. Αὐτὴ ἡ πληγὴ δὲν προήρχετο ἀπὸ μαχαίρι. Ἦταν σὰν σκύσιμο, σὰ νὰ εἶχε γίνει μὲ μυτερὸ ἐργαλεῖο. Ἡ ἀρτηρία εἶχε κοπῆ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἔτρεχε τὸ αἷμα. Ἡ μὶς Γκράντ ἔκαμε ἕνα σφιχτὸ ἐπίδεσμο καὶ ἡ αἱμορραγία ἔπαψε.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχα συνέλθη κάπως ἀπὸ τὸν τρόμο μου.Ἔστειλα ἕνα ὑπηρέτη νὰ φέρῃ τὸ γιατρὸ καὶ τηλεφώνησα στὴν ἀστυνομία. Ἔπειτα σκέφθηκα, πὼς ἐκτὸς τῆς ὑπηρεσίας, δὲν εἶχα κανένα δικό μου ἄνθρωπο μέσα στὸ σπήτι. Εἶχα ἀπόλυτη ἀνάγκη βοηθείας. Τότε μοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ σᾶς εἰδοποιήσω γιὰ νὰ μὴν εἶμαι ὁλομόναχη σ' αὐτὴ τὴν περίστασι. Θυμήθηκα τὶ μοῦ εἴχατε ὑποσχεθεῖ μέσα στὴ βάρκα καὶ σᾶς ἔγραψα νὰ ἔλθετε.

Σώπασε γιὰ μιὰ στιγμὴ...Δὲν μπορῶ νὰ περιγράψω τὶ ἔννοιωθα τὴ στιγμὴ αὐτή. Τὴν ἐκύτταξα μὲ λατρεία. Αὐτὴ μ' ἔννοιωσε. Μ' κύτταξε μιὰ στιγμὴ καὶ ὕστερα χαμήλωσε τὰ ὡραῖα μάτια της. Τὰ μάγουλά της ἦσαν κόκκινα σὰν τὰ τριαντάφυλλα. Ἔπειτα ἐξηκολούθησε :

— Ὁ Γιατρὸς ἔφθασε ἀμέσως. Ὁ ὑπηρέτης τὸν εὗρῆκε μπροστὰ στὸ σπήτι του, τὴν στιγμὴ ποὺ ἐπέστρεφε ἀπ' ἔξω. Ἦλθε μὲ τὸ ἁμάξι του. Ἔκαμε ἕνα ἐπίδεσμο στὸ χέρι τοῦ κοῦμένου τοῦ πατέρα, καὶ ἔπειτα ἐπῆγε σπῆτι του νὰ φέρῃ μερικὰ ἀπαραίτητα ἐργαλεῖα. Σὲ λίγο θὰ εἶνε ἐδῶ. Ἔπειτα ἦλθε ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας καὶ κατόπιν σεῖς. Σᾶς εὐχαριστῶ !

Ἀντὶ ἀπαντήσεως ἔσφιξα τὸ χέρι της μέσα στὸ δικό μου, χωρὶς νὰ τῆς εἰπῶ λέξι.

Ὅταν βγήκαμε ἀπὸ τὸ δωμάτιο συναντήσαμε τὸν διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας εἰς τὴν εἴσοδο. Ἦλθε πρὸς ἐμᾶς καὶ μᾶς εἶπε :

— Ἔκαμα λεπτομερῆ ἐξέτασιν ὁ ἴδιος παντοῦ στὸ σπίτι μὰ δὲν ἀνακάλυψα τίποτε. Γι' αὐτὸ ἔστειλα στὴ Σκότλαντ Γιάρντ νὰ ρθῇ κάποιος ντετεκτὶβ πεπειραμένος. Αὐτὸ ποὺ συνέβη στὸν κ. Τρελόνυ εἶναι σκοτεινὸ καὶ μυστηριῶδες, καὶ γι' αὐτὸ ἐνόμισα πῶς θᾶταν καλὸ νὰ καλέσω τὸν καλλίτερο ντετεκτὶβ τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας, τὸν ἀρχιφύλακα Ντόου. Θὰ τοῦ ἀναθέσωμε τὰς ἀνακρίσεις. Θὰ τὸν ἐνθυμεῖσθε καὶ σεῖς εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ἀμερικανοῦ Χόστον.

— Ὦ ναί, ἀπήντησα, τὸν ἐνθυμοῦμαι καὶ αὐτὸν πολὺ καλά, γιατὶ μοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι ἡ εὐφυΐα του καὶ ἡ διορατικότης του.

(Ἀκολουθεῖ)